

МОЛОДІЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV
№ 23 (1815)

ЧЕТВЕР, 21 лютого 1974 року

Ціна 2 коп.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ про XII пленум ЦК ЛКСМ України

18 лютого відбувся XII пленум Центрального Комітету Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України.

Пленум розглянув завіт Центрального Комітету ЛКСМ України XII з'їзду Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України.

Пленум затвердив звітну доповідь Центрального Комітету ЛКСМУ XII з'їзду ЛКСМ України.

НА ПРАПОРІ піонерської організації, на обкладинці комсомольського квитка — профіль Ілліча. Цей образ завжди йде поруч з тобою в житті, і, особливо, з тої пори, коли вперше пов'язав червоний галстук, коли в багатолюдному залі одержав червоний квиток Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. 50 років ім'я Леніна має на прапорі Всесоюзної піонерської організації, незабаром святкуватиме ювілей комсомол.

Зараз в комсомольських і піонерських організаціях шкіл проходить важливий етап підготовки до відзначення ювілею. Поліпшується і активізується піонерська і комсомольська робота в заганах і класних організаціях. Заняття в гуртках і факультативах по вивченню біографії В. І. Леніна, ширшає і підіймає діяльність клубів інтернаціональної дружби, поповнення шкільних ленінських музеїв новими експонатами, в першу чергу, успішне навчання — це лише головні напрямки діяльності піонерів і комсомольців напередодні 50-річчя присвоєння комсомолу імені Леніна.

В багатьох школах вчителі, піонери і комсомольські організації готуються до ювілею творчо, з ініціативою, створюючи атмосферу хвилюючу і урочисту в проведенні свят, тематичних вечорів, присвячених життю і діяльності В. І. Леніна. Адже ім'я Леніна і все, що пов'язане з його життям, стає знайомим і дорогим для кожного з перших років дитинства, і розповіді про Ілліча, додати до його образу нових рис, показати як ленінська думка віліюється у житті — це кожен сьогодні творить — для цього потрібно не лише вміння організатора, але й пошук першоджерел, зацікавленості, педагога, особистий приклад вихователя.

Велику силу ідейного виховання продемонстрував Ленінський залік. Адже тут робота комсомольської організації спрямовується на розкриття головних і визначальних напрямів ленінської ідейної спадщини.

ЖИТИ ПО-ЛЕНІНСЬКИ

Вони формують у юнаків і дівчат розуміння соціалістичних принципів життя, гартують в них характер справжніх ленінців.

«Рівняємось в навчанні на Леніна», — з таким порядком денним пройшли комсомольські збори у Знамянській середній школі № 6, а учні 10-А класу СШ № 2 цього ж міста в навчанні наслідують ударну працю старших — комсомольців з механічного цеху локомотивного депо. «Цех — без браку, клас — без двійок» — так по-діловому відповідають учні на ленінське «...вчитися, вчитися, вчитися!». Успішним навчанням готуються зустріти ювілей комсомольської організації 10 класу Червоноверської СШ Компаніївського району, десятого «А» Устинівської СШ, школи Вільшанського, Добровеличківського та інших районів.

Готуються гідно зустріти 50-річчя присвоєння комсомолу і піонерській організації імені В. І. Леніна, в Ульянівському районі, випередивши, був проведений огляд на крашу Ленінську кімнату. Переможцем стала Ленінська кімната Вільшанської середньої школи. І, дійсно, робота музею, який керує вчителька З. О. Сичевська, залишає приємне враження. Кімната В. І. Леніна має свої традиції. В школі проводяться цікаві ленінські дні, Ленінські уроки, читання, тематичні вечори тощо. В село Вільшанське йдуть листи з музею В. І. Леніна села Шушенського, з Москви, Ленінграда, Києва, Кіровограда, музею «Молода гвардія».

Різноманітні форми роботи в Ленінській кімнаті використовують в Глодській СШ Новоукраїнського району. Тут зібрані матеріали про людей району, нагороджених орденами Леніна. В багатьох музеях проводяться зустрічі з ветеранами праці і війни, із знатними людьми міста, села. Добре налагоджена робота Ленінських кімнат в Кіровоградській СШ № 6, Долинській СШ № 1, Заваллівській СШ Гайворонського району, Світловодській школі-інтернаті № 1.

В багатьох школах і клуби інтернаціональної дружби активізують свою діяльність, прослідковують поширення ленінських ідей у світі, зав'язують знайомства з школами і музеями зарубіжних країн, де жив і працював В. І. Ленін. Так, КІД Онуфріївської середньої школи веде розшуки людей, які зустрічалися з В. І. Леніним, КІД «Факел» Кіровоградського Палацу піонерів перед ювілеєм знайомиться зі справами піонерів союзних республік. Різноманітні форми підготовки до 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, використовують клуби інтернаціональної дружби Кіровоградської СШ № 14, Криничинської СШ Устинівського району, Кіровоградської школи-інтернату та інші.

Підготовка до визначної дати не терпить формалізму, байдужості. Адже як би не був чудово організований і проведений захід, якщо він не зроблено без душі, напівнапів — півпів, лекція чи зустріч з людьми не залишить в пам'яті юнака чи дівчини глибокого сліду. Треба про це пам'ятати комсомольським ватажкам, піонерським комісарам.

Жити по-ленінськи. Це обов'язок і потреба кожного комсомольця і піонера. Адже ти носиш ім'я Ілліча — воно зобов'язує, воно кличе на правий фланг життя, де потрібні твоє комсомольське зав'язання, комуністична переконаність, твій гарт справжнього ленінця.

ІЗ ЄВДОКІЄЮ Єгорівною Беззубовою я познайомився влітку минулого року. Одна з найдосвідченіших доярок колгоспу «Перше травня», наставник молоді. І, зустрівшись її на автовокзалі, зрадів: їхати до Злиники нам в одному автобусі, то дорогою Євдокія Єгорівна розповість про кожну із своїх молодих подруг, про справи на фермі. І дійсно, тільки автобус рушив, як вона поспішила розповісти, що тепер ферма повністю механізована, і що дівчата з комсомольсько-молодіжної іншнішнього року зобов'язалися на кожну корову налігати по 3500 кілограмів молока.

Очі її посвітлішали, коли розповідала про групкомсорга МТФ — Катерину Маслову.

— Працювала вона підмінною... А знаєте, як допріть до речей свою групу підмінної? Краще на підмінній не піти. А Катерині довівся свою групу як сама собі. І всі доярки такої думки: Кате не підведе. Як кажуть, мало не плакала, коли дали їй групу підмінної. А з другого боку раділа: росте дівчина, набирається досвіду.

І вже на фермі, коли розповідала про неї Євдокія Єгорівною слова: «Хоча й наймолодша вона серед майстрів машинного доїння на фермі, та її усьому можна покластися. Надійна в роботі».

Коли б Катерині три роки тому, ще як вчилася вона в десятому класі Злинівської школи, сказали, що вона працюватиме дояркою, не повірила б. Мріяла тоді про професію медика. Але на вступних екзаменах до Кіровоградського медичного училища не пройшла за конкурсом. Коли запросили старшого піонержатою в ту ж школу, де вчилася, відразу ж згодилася.

Минув рік. У школі скоротили один клас. Ож, тепер комусь із двох старших піонержатою — Катерині, або Ніні Абрамовій доводилося розраховуватися.

— Лінійшася, Ніно, у школі, а я подам залу.

На умовляння подруги не згоджувалася:

— Подумала я: щоб бути хорошим педагогом, треба мати поклонання. Але відчуваю, в медичній займалася б ніс не людини ска, можливо, прийшла б в школу саме за поклонням.

Варога, де працювала потім, поряд із фермою, із вікна Ленінської кімнати, де ми розмовляли з Катериною, її не-

ре видало. Дівчина проводжала поглядом трактор з причепом, що рухався до вагової, і в голосі її бриніли нотки сумніву:

— Ось так тоді і мені — сиди, чекай, поки підійде транспорт. А потім знову чекаш, чекаєш.

В такі хвилини прибігала на ферму. Найчастіше зверталася до Пахомової, наймолодшої на той час доярки:

— Варю, дай подорож «Рекордистку»...

Спостерігала, як кишить

показниками — передовою, забрала значну частину кормів для своєї групи (було то в перші дні, як обрала Катерину групкомсоргом), і як не умовляли її доярки, корми поділити порівну, не хотіла.

— Сьогодні ти нагодуєш своїх добре, — звернулася до неї спокійно Катерина. — А завтра що? Інший хтось не захоче з тобою ділитися. Давайте, дівча-

кожну корову в середньому складала 3400 кілограмів. Це дозволило дівчатам вибороти перше місце в районі, стати переможцем змагання серед комсомольсько-молодіжних МТФ області.

З ростом виробничих показників росла, як групкомсорг, Катерина Маслова. Нині в її роботі відчувається стіль досвідченого комсомольського ва-

ДЕЛЕГАТ З'ЇЗДУ

АВТОРИТЕТ ГРУПКОМСОРГА

робота у дівчат, як вони жартують, радіють, і уявляла себе дояркою.

Відтоді почалося життя, яке робила вона сама, а не випадок. Несподівано для себе забула медицину.

ПОТРАПИЛА я в чудовий колектив. Розумію зараз, що саме в такій обстановці може виникнути любов і повага до професії.

Що найважча робота — то робота з людьми, Катерина відчула, як обрала її групкомсоргом. Спочатку намагалася зробити все сама. Та часто, підбиваючи підсумки дня, згадувала, що не все зробила. Відчула: без допомоги подруг не обійтися, треба навчитися планувати свою роботу. А тут же виявилось, що дехто з дівчат не стали на комсомольський облік. З цього і почала. Потім налагодили і з комсомольськими зборами, і з гуртками політосвіти, пожевнилася культурно-масова робота.

— Та чи не найважливіше надбання колективу, — вважає Катерина, — дружба і те, що в колективі склалася атмосфера, при якій вдається у кожного пробудити свідомість, творчу активність.

ЗВИЧАЙНО, не відразу

все на фермі стало на свої місця. І в успіхах дівчата багато в чому завдячують авторитетові групкомсорга. Адже найпростіше — намагатися ні з ким не сперечатися, бути, так би мовити «добричком». Бо ж кому сподобатися, коли групкомсорг буде за надто прискіплива? Хто тоді поділитися з нею своїми турботами? Притаманні їй вміння відразу знайти правильне рішення, переконати у правильності своїх міркувань не раз ставали Катерині в нагоді. І ніколи не була вона безпримітною.

Якось одна доярка, за

та, робити по-

комсомольськи. Іншого разу — привселюдно докоряла іншій доярці, яка хотіла розбавити молоко водою. Інші змовчали, Катерина — не змогла.

Поведінку порушників обговорили на комсомольських зборах. А невдовзі всі впевнилися: критика допомагає. Лінійшася, Катерина — боротися за зміцнення дисципліни не на словах, а на ділі — виявилася правдивою. Авторитет групкомсорга зріс.

Не часто потім Катерина критикувала своїх подруг. У цьому не було потреби. Пам'яталася, щоб кожен міг побачити результати своєї праці, якщо зробить справу якнайкраще. У цьому допомогли їй А. Гадюкова, В. Єлишева, Є. Новак, Н. Калашнікова, всі одинадцять комсомолок ферми. То вони розгорнули соціалістичного змагання, накреслили шляхи підвищення продуктивності праці. Розходження в думках були лише в одному — в якій періодичності підбивати підсумки. Згодилася з Катериною. Краще — щодня. І ще в дівчат є правило: доярка, у якої різко зменшуватися надої, звітує про свою роботу.

МИНУЛОГО року комсомольсько-молодіжна ферма, де групкомсоргом Катерина Маслова, добилася найкращих показників у колгоспі (у першому півріччі). За рік тут надої на

тажка. Її намагання — зосередити зусилля комсомольців на виконанні виробничих питань — приносять свої результати. На четвертий, визначальний рік п'ятирічки ферма взяла напружений зустрічний план — добитися 3500-кілограмових надоїв. Подолати цей рубіж готується і Катерина.

Член райкому комсомолу, депутат обласної Ради депутатів трудящих Катерина Маслова представлятиме комсомолу Кіровоградщини на XVII з'їзді ВЛКСМ.

Ю. ЛІВАШНИКОВ, спецкор «Молодого комунара».

Колгосп «Перше травня» Маловисківського району.

МІСЯЧНИК
ОБОРОНО
МАСОВОЇ
РОБОТИ

УРОК—НА ВСЕ ЖИТТЯ

ТИ ВИХОДИШ в життя на повен зріст. Стасів в заводському цеху за верстат, виводиш комбайн на живну ниву, з риштувань несповодов задивляєшся на квартали оновленого міста. Перед тобою пружка течія, перед тобою нелегкі кілометри дороги. Але ти сміливо робиш крок. Бо ти молодий. І, не думаючи про героїчний подвиг, ти йдеш

на свій постамент. А якщо треба — станеш воїном. Як твій батько, як старший брат. Бо є в тебе велика святість — Вітчизна. І твій найвищий обов'язок — бути її солдатом. — Ні, ми не мріяли про Золоті Зірки, ми вилітали на світанні в бій, бо ненавиділи ворога і любили рідну землю, у нас був материнський наказ — перемогти, — це Герой Ра-

дянського Союзу В. О. Верхолацев. — Ніхто не хотів умирати. Вася Міхалкін не поведнувся на свій аеродром, зате виручив друзів, і в небі запалили три хрестаті коршун. Я теж забув про рятуюн, коли кинув бомби на фашистський аеродром і вступив у нерівний бій з гітлерівськими винищувачами. Он спалахнув один з них: потім другий.

(Закінчення на 3-й стор.)

ЗА ПАРТАМИ — РОБІТНИЧА ЗМІНА

В КІРОВОГРАДІ ВІДБУЛАСЯ ОБЛАСНА НАРАДА
КОМУНІСТІВ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ СИСТЕМИ
ПРОФТЕХОСВІТИ ОБЛАСТІ

Щороку тисячі юнаків і дівчат із професійно-технічних училищ вливаються в ряди робітників. Чимало з них стають відмінними спеціалістами, активними учасниками громадського життя.

Але чи всі резерви навчання і виховання молодих робітників використовують? Як зробити так, щоб у майбутньому кожен учень став свідомим висококваліфікованим спеціалістом?

Турбота про це стала темою ділової, принципової розмови, яку повели на своїй нараді комуністичні педагоги системи профтехосвіти області. Більше

300 представників зібралися на ній 17 лютого у актовому залі Будинку політосвіти. Серед них секретарі міських комітетів і райкомів партії, керівники обласних організацій, представники базових підприємств, директори профтехучилищ, їх заступники, викладачі, майстри виробничого навчання, вихователі.

З доповіддю перед присутніми виступив начальник обласного управління профтехосвіти Д. І. Дузь. В роботі наради взяли участь секретар обкому партії А. І. Погребняк та заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко.

Найбільшою тепловою електростанцією у світі, що працює на твердому паливі, стала Криворізька ГРЕС-2. З пуском останнього, десятого енергоблоку потужність електростанції досягла 3 мільйона кіловат.

Криворізька ГРЕС-2 — головна серед радянських теплових енергогігантів дев'ятої п'ятирічки.

Витрати палива на кіловат-годину за останні два роки знизилися на цій станції з 368 грамів до 350,35 грама, що дозволило зекономити більше 400 тисяч тонн палива і виробити додатково близько півтора мільйона кіловат-годин електроенергії.

Створення теплових електростанцій з агрегатами потужністю 300, 500, 800 тисяч кіловат і більше — головний напрямок розвитку радянської енергетики, зумовлений високою економічністю будівництва і експлуатації ГРЕС.

До кінця дев'ятої п'ятирічки в СРСР вироблятиметься за рік 875 мільярдів кіловат-годин електроенергії тепловими електростанціями.

На фото: найбільша теплова електростанція світу — Криворізька ГРЕС.

Фото М. ТЕРЕШУКА.
АПН.

ПРАПОР — КРАЩОМУ КОЛЕКТИВУ

Перехідний Червоний прапор Толбухінського округу ДКСМ Народної Республіки Болгарії присуджено комсомольсько-молодіжному колективу тракторної бригади колгоспу імені Ульянова Ульяновського району.

П'ять років тому Кіровоградський обком ЛКСМ України, Толбухінський округком Димитрівської комуністичної Спільноти молоді створили міжнародний клуб молодих механізаторів, членами якого нині вже стали понад сто комсомольсько-молодіжних колективів механізаторів. Молоді українські і болгарські хлібороби зустрічаються на засіданнях клубу, відвідують передові колективи, запозичують один в одного досвід роботи. Для колективів, що добилися найкращих результатів у вирощуванні сільськогосподарських культур, встановлено нагороди: перехідний Червоний прапор Кіровоградського ОК ЛКСМ України — кращому болгарському колективу, перехідний Червоний прапор Толбухінського округу ДКСМ — кращому комсомольсько-молодіжному колективу Кіровоградщини.

Щойно стало відомо, що прапор болгарських комсомольців присуджено комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді колгоспу імені Ульянова Ульяновського району, яку очолює молодий комуніст, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора Анатолій Харкавий. Нинішнього року молоді хлібороби працюватимуть так, щоб лишити почесну нагороду у себе. Вони взяли напружений зустрічний план і зобов'язалися виростити і зібрати з кожного гектара по 45 центнерів озимої пшениці (з 704 гектарів), 25 — ячменю (з 278 гектарів), 27 — проса (з 30 гектарів), 16 — гречки (з 35 гектарів), 26 — соняшнику, 90 — кукурудзи (з 500 гектарів), 357 — цукрових буряків (з 585 гектарів), 200 — картоплі (з 70 гектарів).

Ю. МИХАЙЛОВ.

СЕМІНАР КОМСОМОЛЬСЬКИХ БАТАЖКІВ

В Кіровограді відбувся обласний семінар секретарів первинних комсомольських організацій міських і районних органів внутрішніх справ.

З доповіддю про завдання комсомольських організацій по забезпеченню їх авангардної ролі у боротьбі із злочинністю, по охороні громадського порядку, про суворе дотримання соціалістичної законності і службової дисципліни виступив секретар Кіровоградського обкому ЛКСМ України А. О. Новицький.

На семінарі виступили заступник начальника УВС по кадрах Д. П. Коваль, старший помічник прокурора у справах неповнолітніх А. Я. Саєнко, секретарі комсомольських організацій Олександрівського РВВС та Кіровоградського МВВС Л. Скічко та О. Кравченко, заступник секретаря комсомольської організації Олександрівського МВВС І. Петров.

Після закінчення роботи семінару його учасники зустрілися з начальником управління внутрішніх справ Кіровоградського облвиконкому, комісаром міліції М. М. Шавшою.

В. РОМАНОВ,
інструктор відділу політико-виховної роботи
УВС Кіровоградського облвиконкому.

ДЕВ'ЯТИЙ РІК ПРАЦЮЄ ПРОДАВЦЕМ ВІДДІЛУ РОБІТНИЧОГО ПОСТАЧАННЯ ЗАВАЛІВСЬКОГО ГРАФІТОВОГО КОМБІНАТУ ГАЙВОРОНСЬКОГО РАЙОНУ СВІТЛАНА ГОЦУЛЯК. ЗА СУМЛІННУ ПРАЦЮ ЇЇ НАГОРОДЖЕНО ЗНАЧКОМ «ПЕРЕМОЖЕЦЬ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ 1973 РОКУ».

НА ЗНІМКУ: СВІТЛАНА ГОЦУЛЯК.
Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

КОМСОМОЛЕЦЬ Володимир Деркач, ланковий комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню кукурудзи колгоспу імені Калініна Ульяновського району, торік навчався у школі передового досвіду, на базі тракторної бригади Героя Соціалістичної Праці С. О. Чорнобая.

Особливе напруження панувало в ланці у жнива. Володимир Деркач і члени його ланки працювали без зупинок і скошували за день по 7-8 гектарів при нормі 4,5. Ланка працювала по-ударному, змагаючись з колективом, озимованим комуністом С. Руденком. Хлопці зібрали добрий урожай — по 74,4 центнера зерна кукурудзи на кожному з 105 гектарів. Нині комсомольсько-молодіжна ланка бореться за 100 центнерів з гектара.

Бригадир механізаторів Героя Соціалістичної Праці Сергія Олександровича Чорнобая словом і особистим прикладом вчить молодь любити землю, брати від неї усе, що можна. У сім'ї Чорнобайів шестеро дітей, чотири сини стали механізаторами і трудяться у рідному колгоспі. Старший — Андрій працює класним водієм. Править усім за приклад. У період перевезення ранніх зернових, він, при нормі сім рейсів, робив дев'ять. Син Іван трактори і комбайни у школі вивчив. Гарячої пори не раз ставав за штурвал поруч з батьком, а іноді і заступав його. Уподобав професію батька. Після десятирічки навчався на курсах і нині працює механізатором. Михайло також механізатор, зараз він служить у лавах Радянської Армії. Найменший — Дмитро закінчує курси і теж стане водієм.

У ЦЕНТРІ села Надлак Новоархангельського району здійснюється вгору гранітний обеліск — пам'ятник герою Жовтневої революції, встановлений у 1922 році волосним комітетом партії. Під час німецько-фашистської окупації колгоспники скохували його, а після визволення Кіровоградщини від гітлерівських загарбників знову встановили, обсадили квітами, деревами.

У цьому факті відбилася невмируща любов радянських людей до своєї Батьківщини, її славних традицій, глибока повага до борців за щастя народу.

У колосному Палаці культури, а влітку біля пам'ятника, на галявині, часто збираються молоді колгоспники, учні старших класів. Слухають юнаки і юнки розповіді

ветеранів колгоспу, устаткованих хліборобів, Героїв Соціалістичної Праці — голови колгоспу Л. П. Шайфера, бригадира різноробочої бригади М. С. Дзюби, ватажка механізаторів В. І. Моторного. Ці розповіді про минуле і сьогодення западають у серця, викликають бажання з честю продовжувати справу батьків. Підрастають хлопці і дівчата, прощаються з школою, але майже всі лишаються в селі. Для них завжди знаходиться робота до вродоби. Тільки останнім часом комсомольська організація колгоспу збільшилась до 150 чоловік, а кількість працюючих юнаків і дівчат сигналізує за триста.

То — великий загін, під силу якому будь які справи. І в тому, що колгосп «Зоря комунізму» з року в рік долає 50-центнерний рубіж — немала заслуга

— Мені доручили ветерани радгоспу, всі ті, хто зміцнював економіку господарства, — передає молодим будівникам нового життя естафету боротьби за комунізм — Червоний прапор, з яким ми почали будувати радгосп. Сподіваємось, що, одержавши його сьогодні з наших рук і рапорт трудових перемог старшого покоління, ви, комсомольці, понесете знамено праці до нових вершин.

Комсомолец Григорій Дехтярьов, схилившись на коліно, у суворій тиші цілує полотнище, а потім, як найдорожчий скарб, як свящину, приймає його

ВЗІРЕЦЬ, ЯКИЙ НАСЛІДУВАТИ

- Трудова естафета
- Шлях, вкритий славою
- Молоді є в кого вчитись

молоді, зокрема комсомольців-механізаторів Володимира Васильєва, Миколи Могильського, Василя Лановенка та інших.

У СВЯТКОВО прибраному клубі радгоспу «Червоний землероб» Бобринецького району проходить вечір «Покоління — покоління». На сцені — портрет В. І. Леніна, прапори союзних республік, живі квіти. Біля столу — сніп дорідної колосистої пшениці. На стінах — транспаранти, лозунги, на яких виписані слова В. І. Леніна, видатних діячів Комуністичної партії про молодь. У президії поруч з ветеранами праці — комсомольці.

Директор радгоспу Петро Іванович Усенко вітає два покоління радгоспних трударів. Від імені старшого покоління виступає Іван Семенович Кузьменко. Орденоносець, ветеран праці. Всю долену багачи на своєму віку. Може саме тому так уважно слухають його ті, кому тепер вісімнадцять.

— Наш радгосп, — сказав він, — багато років вирощує високі врожаї. Ми на ділі довели, що ленінський кооперативний план — це план, за яким у кожну селянську хату прийшов достаток, прийшло щастя.

Іван Семенович дивиться в зал, являє мить затримує погляд на тих рядах, де сидять юнаки і дівчата, знає, що це важливе-важливе. Потім продовжує:

комсомольська організація.

— Дорогі наші батьки! — лунає у відповідь. — Ми дивимось на ваші мозолясті руки і ясно уявляємо всю ту велику працю, яку ви віддали в ім'я нашого блага, яку ви вклали у господарство. І за це вам наш низький уклін...

Тематичні вечори «Покоління — покоління» — хороша ділова форма виховання молоді. Їх регулярно проводять в Гайворонському, Ульяновському, Олександрівському та інших районах, в містах — Кіровограді, Олександрії, Знам'янці.

Нашій молоді є в кого почитатись. За взірцем їй — старше покоління, яке виборювало Радянську владу, організовувало перші колгоспи, на смерть стояло у двобої з фашизмом, відбудовувало зруйноване війною народне господарство. Про життя батьків, дідів, їх трудові й бойові подвиги повинні знати кожен юнак і дівчина. В цьому — одна з важливих ділянок виховної роботи комітетів комсомолу.

П. МАРЧЕНКО,
заступник голови комісії по роботі серед молоді обласної ради профспілок, член Товариства «Знання».

РЕПЛІКА

ТО В ТЕПЛО, ТО В ХОЛОД...

Ці слова не з прогнозу погоди. Мова йде про Журавлинський сільський Будинок культури. Судить самі: на Жовтневій святі його опалювали... три дні, другий опалювальний сезон розпочався аж перед Новим роком. Зараз перерва — з 26 січня знову не опалюється. Репетиції вести важко. Не «крутяться» кінофільми, а в бібліотеці замерзло чорнило. Кажуть, немає солярки для котельні. Не тур-

бується про її регулярний завіз ані голова сільради А. Русановський, ані голова місцевого колгоспу А. Трибуцький.

Чекаємо, що солярку завезуть до 23 лютого, бо на свято, як бачите, опалюють. А наступного тижня не довго чекати — 8 березня, менше ніж через два тижні! Цими міркуваннями, мабуть, і керуються господарі Будинку культури.

Л. ПОЛІЩУК.

Від редакції: Якщо наші постійні читачі були уважними, то вони помітили, що про Журавлинський сільський Будинок культури «Молодий комунар» вже писав. 20 жовтня 1973 року, в номері 125 було вміщено замітку «На кого б ще кивнути?», в якій йшлося саме про холоднечу в цьому закладі культури. Але товариші з виконкому Журавлинської сільської Ради та з правління колгоспу імені Мічуріна не зовсім уважні читачі, бо на той гострий сигнал вони не прореагували.

Мабуть, вони не читають газет, не дивляться і кінофільмів. Замітка «На кого б ще кивнути?» мала такий кінець: «Ці розмови, очевидно, закінчаться аж тоді, коли товариші сільради та з правління колгоспу імені Мічуріна самі добряче промерзнуть, коли прийдуть подивитись чергову кінокартину». Але навіть ходити в кіно? Там холодно...

ДОПОМОГА НЕ ЗАБАРІЛАСЯ

Поїзд мчав із Москви. Пасажири вже перезнайомились між собою, розповідали про свої справи, ділилися враженнями від визначних місць столиці. Багато чого могли б виразити і учні Кіровоградського технікуму радянської торгівлі, які поверталися з екскурсії додому.

Але настрої у хлопців і дівчат був стривоженим. У дорозі важко захворіла їх подруга Оля П. До найближчої станції лишилося ще чимало часу, а

дівчині потрібна була негайна допомога.

І тут у боротьбу за життя Олі вступили третьокурсники Кіровоградського медичного училища Оля Мотрич та Світлана Хулак. Вони надали їй негайну медичну допомогу. Зараз Оля одужала. Почуває себе добре і згадує добрим словом своїх рятувальників.

М. ЛИСИЦЯ, завідувач навчальною частиною Кіровоградського технікуму радянської торгівлі.

(Закінчення).

І в моє обличчя било полум'я, до землі залишалися лічені метри. Треба посадити літак!.. А ті, їхні, вже не полетять на Москву. Згадав тільки слова капітана Маміна, який посилав нас на завдання: «Я вірю вашій мужності, хлопці!».

Такими були наші батьки. Прості і суворі, гнівні і горді — перед воюючим. Щоб була ніжність і любов матері. Щоб були щасливими ми, їх сини...

РАПОРЩИК А. Лисенко знайомить нас з відмінниками бойової і політичної підготовки Анатолієм Даниловичем та Петром Доценком:

— Вони спортсмени, класні спеціалісти. Петро, наприклад, — першорядний, очолює комсомольську організацію підрозділу, який ввів у число передових. Стати відмінниками воїнами допомогли їм фізкультурні і дтсаафівські активісти. І таких як Доценко та Данилов у нас багато. В дні місячника оборонно-масової роботи вони виступають перед юнаками і дівчатами у школах міста, в цехах заводу «Червона зірка». Ми йдемо на уроки мужності, на вечори бойової слави.

ЯК ТИ готуєшся стати воїном?

А Хто твої наставники, чого ти вже досяг?

Учасник зустрічі за редакційним столом, учень Кіровоградської СШ № 4 В. Ріщенко відповів коротко:

— Для воїна володіти вміло зброєю — головне. І я вже навчився трохи стріляти, став чемпіоном міста серед школярів, виконав розрядний норматив. В тир ходжу два — три рази на тиждень.

На черзі в нього — злік з фізичної і військово-технічної підготовки. Заступник голови обкому ДТСААФ

Д. Зават:

— Майбутні воїни вчаться у ветеранів. Нині, коли йде місячник оборонно-масової роботи, в першочергову організацію оборонного товариства влаштовується чимало цікавих заходів — поєдинки з військово-технічних видів спорту, походи «Шляхами слави батьків», зустрічі з героями-земляками. Комсомольці

УРОК — НА ВСЕ ЖИТТЯ

Бобринця, наприклад, взяли участь в змаганнях на приз Василя Портика, школярі Олександрівки відвідали музей Корсунь-Шевченківської битви. В Кіровограді проведено серед допризовників змагання по зигмовому триборству, в яких взяло участь близько ста юнаків. Більше 80 з них виконали нормативи комплексу ГПО.

А що заважає поліпшенню оборонно-масової роботи?

Інструктор обкому ДТСААФ В. Машук:

— В області повільно будують стрілецькі тир, в першочергову організацію піде збір зброї, немає кваліфікованих кадрів, які б могли підготувати молодь до змагань з військово-технічних видів спорту. Критичні підано працівників Добровеличківського району. Тут причина низького рівня роботи — безвідповідальність місцевих дтсаафівців, відсутність контактів з комсомольськими організаціями.

А в нас все вирішується спільно, — продовжив розмову секретар комітету комсомолу заводу радіовиробів В. Каліна. — Провели похід по місцях визвольних боїв за Кіровоград — разом з дтсаафівцями. Приймаємо заліки з фізичної та військово-технічної підготовки — разом з фізкультурними активістами. Тепер всі комсомольці взяли в свої руки справу будівництва спортивних споруд. Бо через їх відсутність ми й не можемо здійснити свої накреслення. А до 30-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна ми будемо звітувати про те, як склали нормативи комплексу ГПО.

ОТЖЕ, про значків ГПО. Як повідомимо на зустрічі в редакції голова міської комісії по впровадженню комплексу Герой Радянського Союзу М. Ю. Єрещенко, їх в Кіровограді вже більше 14 тисяч, 40 тисяч юнаків та дівчат продовжують складати нормативи. До першості країни з багаторобства ГПО на призи «Комсомольської правди»

успішно йде підготовка в колективах фізкультури олійжиркомбінату, в СШ № 5. Тут велику увагу приділяють пропаганді фізкультури і спорту серед молоді.

А якщо ми згадуємо про недоліки в підготовці значків?

Голова міського спорткомітету О. Березан:

— То знову ж причина несполоху у відсутності хороших спортивних баз. Нідє складати нормативи з плавання, мало тирів. Жодне підприємство міста не стало ініціатором будівництва спортивно-технічних споруд. Якби були виділені матеріали, механізми, разом з комсомольськими організаціями ми б організували ударні молодіжні загони і під час суботників побудували для себе майданчики, вогневі рубежі, плавальні басейни.

Полковник у відставці В. П. Повійчук, слухаючи цю розмову, зауважив про пошуки нових цікавих форм військово-патріотичної роботи. Добре слово він сказав про воїнів-ветеранів обласного центру, які до 30-річчя визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників підготували цикл лекцій, записали свої спогади про визвольні бої за місто. На рахунок членів військово-наукового товариства, яке очолює В. П. Повійчук, за п'ять місяців більше тисячі виступів перед молоддю. В дні місячника оборонно-масової роботи члени секції військово-патріотичного виховання організували демонстрування кінофільмів для допризовників. «Служу Країні Рад», «Командири Збройних Сил СРСР», «Я буду Вітчизні служити», «Подвиги не старіють» — це лише окремі з кінострічок, які переглянуто юними кіровоградцями перед 56-ю річницею Збройних Сил СРСР.

А побажання?

Ветерани:

— Хай мужності молодь вчиться у старших. На все життя той урок.

Отож будемо схожими на батьків!..

великим попитом користуються чоловічі сорочки, жіночі блузи, сукні, українські рушники, вишиті майстрами вінницької фабрики художніх виробів. Багато робіт подорожників дістали високу оцінку на виставках.

НА ФОТО: ПЕРЕДОВІ ВИШИВАЛЬНИЦІ КОМСОМЛКИ МАРІЯ ПАВЛИШІНА (ЛІВОРУЧ) І АНГЕЛІНА КОВАЛЬЧУК. ВОНИ ВИГОТОВЛЯЮТЬ ПРОДУКЦІЮ ТІЛЬКИ ВИДМІННОЇ ЯКОСТІ.

Фото Ю. КОПИТА.

(Фотохроніка РАТАУ).

«ПРО ЗОВНІШНЮ ПОЛІТИКУ КПРС І РАДЯНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ»

«Про зовнішню політику КПРС і Радянської держави» — так називається збірник статей і промов Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва, випущений болгарською мовою видавництвом БКП.

У книзі Л. І. Брежнєва, говориться в передмові, дається повна характеристика найважливішого стратегічного напрямку зовнішньополітичної діяльності КПРС — боротьби за зміцнення позицій світової системи соціалізму, за розвиток всебічних братерських зв'язків, дружби і співробітництва між країнами соціалістичної співдружності. Важливе місце приділено беззастановним зусиллям КПРС по зміцненню єдності міжнародного комуністичного і робітничого руху, всіх революційних, демократичних і миролюбних сил, по згуртуванню світового антиімперіалістичного фронту.

Генеральний секретар ЦК КПРС проводить велику і різноманітну роботу в галузі міжнародних відносин, значні його особисті заслуги в розробці і здійсненні зовнішньополітичного курсу КПРС і Радянської держави. Л. І. Брежнєв відомий на всій земній кулі як один з найвидатніших політичних діячів сучасності, як визнаний борець за мир і дружбу між народами, за пом'якшення міжнародного політичного клімату.

Збірник статей і промов Л. І. Брежнєва характеризується в передмові як видатний твір сучасної марксистсько-ленінської теоретичної думки, яка творчо розвиває і збагачує принципи положення теорії і практики ленінської політики КПРС і Радянської держави.

(ТАРС).

К І Н О

ПРОКЛЯТІ НАРОДОМ

хамелеон, вони постійно змінюють своє забарвлення і, як стоголова гідра, демонструють незвичайну живучість. Українські буржуазні націоналісти завжди були зброєю антикомунізму. Ми вирішили своїм фільмом розповісти, хто ж вони, ці запродавці.

У картині нічого немає надуманого, все взято із життя. Важко було ворухити в серцях людей спогади про страшне лихоліття. Але хто ж інший зміг би так схильовано й достовірно розповісти правду, як не очевидці? Вони ж самі все пережили.

...Стояла у селі криниця. У її джерельній воді купали немовлят. Але під час війни з фашизмом бандерівські кати покидали туди вбитих і поранених. Відтоді ніхто не брав тут воду. До криниці ведуть три стежини. Ними ходили члени трьох сімей. Як по-різному склались їх долі...

У 1914 році в селі не стало Гриця Кулі. Він ховався у сараї. І все навколишнє двадцять сім років Куля бачив тільки

ки крізь щілину. Страшна кара самому собі!

А ось кінокадри знайомлять нас із старою жінкою. Вона вся в чорному. І траур цей назавжди. У криницю каті бандити викинули її двадцятирічну доньку Катрю, яка чекала дитину. Багато років шукає Галина Зайчук вбивцю. Вона була не на одному судовому процесі, переглянула не один десяток знімків. І все не той... Вони вбивали й катували тисячі інших. Глядачі почули немого кілька розповідей тих, хто, у буквальному сенсі слова, померли з того світу. Хіба не проходить морі по шкряпці, коли слухаєш такі слова:

— Мою правду колись приймали цвяхом до підлоги, а потім підірвали її. Чоловіка вбили, брата повісили. За що? — запитує жінка з болем. — За віщо пролягло стільки невинної крові!

А потім нові кадри: спалені села, шибениці, фашистські табори.

Хто ж вони такі, українські буржуазні націоналісти? Фільм відповідає на це документальними кадрами. Лаконічно, але переконливо вони засвідчують, як пайманці імперіалізму пройшли ганебний шлях зради і підлітництва.

авантюри, спрямованих проти трудящих України. Підється про роки Великої Жовтневої соціалістичної революції, громадянської і Великої Вітчизняної воєни.

А ось, представник третього сім'ї, яка брала воду з криниці. Для Івана Чубарка кожна криниця, кожне село і місто — його рідне. Він у 1941 році пішов їх захищати, як солдат Радянської Армії. Бився з фашистами до кінця, розписався на рейхстазі: «Іван».

Наприкінці фільму бачимо його у Сталінграді. Не можна спокійно дивитися, як колишній воїн біля пам'ятника шукає прізвища загинувших бойових побратимів. Режисер розповідає, що Чубарко забув тоді, що його в ці хвилини знімає кінокамера.

Викликає ненависть і презирство представник тих, хто й нині мріє про реставрацію на Україні експлуататорського ладу. Огиною слухати з його уст іксенітис. А вже життя по раз підтверджує, що за такими «патріотичними» ідеалами націоналістів — брудні, корисливі розрахунки запродавців, які асяляко підтримують імперіалістичні акції проти прогресивних сил світу.

Нова картина-документальна, але кіномити вдало використали в ній чимало художніх засобів. Це стосується й композиційної побудови стрічки її символіки.

Т. ІЛЬЧЕНКО.

У БРУДНОМУ антирадянському хорі ганебну роль відіграють закляті вороги нашого народу — українські буржуазні націоналісти, ці підлі зрадники Батьківщини, відщепенці, котрих, як пил, розвіяв по світу вітер історії.

Одну із страшних сторінок їх підступної діяльності розкриває новий документальний, гостро публіцистичний фільм кінематографів «Убивця відомий».

В обласній газеті «Волинська правда» кілька років тому з'явився матеріал про людину, яка обікрала самого себе. Цей запродавці-слухача на солодкі обіцянки оунівців. Він воював проти свого народу, а спокутувати кину не навчився.

Стаття зацікавила працівника республіканської газети «Правда України» В. Кузнецова і він написав сценарій кінокартини «Убивця відомий», постановку якої здійснив режисер Л. Удовенко.

Одній із зустрічей з журналістами режисер розповів:

— Тема картини дуже складна й актуальна. Буржуазні націоналісти — зброя, котру реакція завжди використовувала проти трудящих, — в наші дні набуває особливо витончених форм. Як

Здіймаючи сніговий пил, «тридцятьчетвірка» поспішала на захід. Запалилися пожеди польські міста Сохачів, Кутно, а ще через день місто з гостро-

верхими костюлами — Коло... Танк рухався безперервно, об'їжджаючи війська. Не вдалося розвинути машини перебувати в тилу своїх військ. Хоч Тайгінх і одержав розпорядження, як діяти в такому випадку, хоч це й було передбачене, але ніхто не думає, що станеться так швидко. Війська рухались, випереджаючи сміливі плани.

За містом Коло посернули на північний захід, на Петрикув-Куляське. Під гусениці лягали нові кілометри, швидко ховалися за горизонтом селище й міста, звільнені польське

земля. Засинали десь опівночі, приставши до якоїсь будівлі колонок. Тут же заправляли двигуни паливом. Траплялося, їли гаряче.

Нарешті, попереду почули вибухи гармат і постригли з танків. Місто Іновроцлав, яке німці встигли перейменувати по-своєму — Хоензальца. Танкові батальйони підходили з південного заходу і південного сходу. Чутно було, як їхній дружній стрільбі відповідають розрізнені постріли «Пантер» і «Тигрів». А потім усе раптово замовкло. Піднімалися вгору чорні шлейфи диму: горіли німецькі танки, палили автомобілі.

Танк зупинився на крукій площі. Було зовсім тихо. Бачили сонце, вигнануши із-за кмар, загало на уцілілих будівлях. Тайгінх ридів на корчуху. Це було перше за всю війну місто, яке він, колишній студент архітектурного факультету Новосібірського будівельного інституту, побачив майже уцілілим. Тут нітлерівське було часом руйнувати; не встигали відбудувати.

— Як, брат, прекрасно вписуються будівлі в ландшафт, — сказав він, відверто любуючись. — Дивіться. Чудово забудоване місто.

— Все у них, гадів, з чужої крові, — сердито відповів Кравченко.

Скільки людей загубили, щоб забудувати собі оці берлоги. Правда, Едику?

Книсю взагалі не до балачок. Оглянувши будинки, він зразу ж сів біля своєї гармати: «Прендо! Швидше вперед! Бо германці вістко спалелі!»

На що б він не дивився, бачили йому руйни Варшави. І, витавши са Іновроцлав,

підмучили на Бидгою, не забуваючи про цей. Як Кравченко — Кіровоград. Тайгінх — Стайніград, де вперше зустрілися з військом. А Зернов знав свою Угренську: вночі будили під чинами; на стовбурх грають сонячні зблиски, зубчасті темні зелені верхів'я сягають до неба. А за селом — золоте жито. То було ще коли допомагав батькові, який ко-

нах одночасно і так раптово, що всі вони вдарились любовими гумовими валиками шолофонів об броню. У ту ж мить відкрився командирський люк, з якого виліз і скочив на сніг лейтенант Тайгінх, за ним — Кнись, за Книсем — Зернов... На дорозі — багато людей: чоловіки в капелюхах і високіх кепках з навушниками, жінки у хутряних шапках і хустках. При появі танкістів розступились і із-за людей побачились підводи. Під задраними догори дишлами бились на землі дві коняки. Заплутавшись у зброю, намагався піднятися з передніх колін зустрічний битюг. Якесь жінка несамовито кликала на допомогу. Зернов вирве у когось довгий батіг і кинувся між коней. Кілька разів ударив одного, другого, і розтягнувши зброю, вивільнив жінку. А Кнись уже поспішав з аптечкою. Перев'язку пораненій зро-

били удвох з лейтенантом. Зернов поставив коней на місця і віддав батіг.

Ліше тепер, в тиші, почулося, що фронт близько: приглушено гуркотіла артилерія. Тайгінх стави приділятися до двох зустрічних табуріт. Літні чоловіки, жінки різного віку, діти... На полях — домашні печі, Червоці перики, натягні ковдри, ящики, вузли. Біля воріт. Під поглядами військових вони вступили у землю. Діти перегукувались: «Танк, ком! Марта, давай діє!»

— Німці! — скрикнув Кравченко. — Підтерівши прокляті! Остопили Тайгінх, Кнись і Зернов. Німці у їх розумінні були лише у військовій формі, із зброєю в руках. Автомат, граната, флуст-патрон... І хрест, і свистки. А тут зачайні собі люди, а говорять тією ж ненавистною мовою.

Кравченко сердито гуннув:

— По місця!

І потім, крізь гудіння мотора, ще довго чулося, як він дається:

— Фашисти кляті... Гаді!

Кнись додав: «Нація підлих вбивць!»

Зернов думав, що, можливо, десь тут і його Лі-

да... (Далі буде).

МЕЛОДІЇ — ПОДІЛ ЧАС ВЕСНЯНИХ БАРВ

ВИПОВНИЛОСЯ 85 РОКІВ З ДНЯ
НАРОДЖЕННЯ Л. М. РЕВУЦЬКОГО

«Ой, сусідко, сусідко, сусідко, позич мені решітку, решітку...» — барзиста мелодія підхоплює, моп на крилах, кличе у танок. А чи знаєте ви автора цієї, як і багатьох веселих і сумних, швидких та повільних пісень? Це — Левко Михайлович Ревуцький, відомий український радянський композитор. Разом з Б. Лятошинським він став розпочатком українського радянського симфонізму. Під його творчим впливом виховувалась плеяда талановитих композиторів: А. Філіпенко, Г. Мейборода, В. Кирейко, А. Коломійчук, Г. Жуківський продовжують його традиції.

Народився Л. М. Ревуцький 1889 року в селі Іржавці (зараз це Іржавський район Чернігівської області) вчився у приватній музичній школі, потім — у музично-драматичній школі М. Лисенка. Свої перші твори почав писати у студентські роки, назначаючись одночасно у Київському університеті та на фортепіанному відділенні Київського музичного училища. Вальси, прелюдії для фортепіано і перші великі твори — соната сі-мінор та І концерт для фортепіано з оркестром. Музика все повніше входить у життя юнака, полонить його душу, особливо народні пісні — скільки почути, скільки ліризму в їх повільному ритмі у сумовитій або веселій мелодії!

Ще в дитинстві прислухався малий Левко до наспівів селян, до пісень дідів про героїчне минуле народу. Все це пізніше влилося у його творче натхнення, заспівало своїми голосами у збірках пісень, кантаті поемі «Хустина», у симфоніях, концертах, симфонічній поемі «Ода лісі». А скільки народних пісень отримало нове звучання під пером талановитого композитора! Для дітей — це відомі з дитинства «Дибидиби», «Котик-сіренький» та інші пісні. Сам Левко Михайлович так писав про свою працю: «У своїй творчій діяльності я приділяв багато часу і сил обробці народних пісень — українських і пісень інших народів СРСР, що значно збагатили мою музичну мову».

І справді, вже перші обробки найбільш досконалих народних творів, яскраво оригінальні, з єдиною композицією, показали, що талант самобутній. Новий характер обробок не означає, проте, відриву від класичної спадщини (традиції Лисенка найбільше відчутні в обробках побутових та історичних пісень).

Праця композитора знайшла своїх послідовників і шанувальників. Член Спілки композиторів України (з 1945—1948 пр. її голова), Ревуцький був удостоєний Державної премії СРСР (1941 рік), нагороджений двома орденами Леніна та іншими орденами і медалями, зараз продовжує свою плідну творчість і виховання молодого покоління.

ДО УВАГИ СЛУХАЧІВ УНІВЕРСИТЕТУ
ГРОМАДСЬКИХ КОРЕСПОНДЕНТІВ

Перші заняття університету відбудуться в п'ятницю, 22 лютого, о 15 годині в прикметній кабінету комсомольської роботи ОК ЛКСМУ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

ПЕРЕМОГЛИ КОМАНДИ КИЄВА І ДНІПРОПЕТРОВСЬКА

ТЕРНОПІЛЬ. Розіграв кубок України з бадмінтону, в якому взяло участь 8 колективів, завершився перемогою чоловічої команди Києва і жіночої команди Дніпропетровська.

Матч з фінськими важкоатлетами

ЗАПОРІЖЖЯ. Міжнародна товариська зустріч штангістів Запоріжжя і фінського міста-побратима Лахті, що відбулася 18 лютого, закінчилася перемогою господарів помосту.

Посидинки друзів-спортсменів проходили в семи вагових категоріях. Запоріжжя виставили дві дружини важкоатлетів — збірну міста і команду спортивного клубу заводу «Дніпроспецсталь». Перша з них перемогла фінських штангістів з рахунком 5:2, друга — 4:3.

(РАТАУ).

КІРОВОГРАДЦІ — СЕРЕД ПРИЗЕРІВ

Представники багатьох міст України, а їх було понад 200, протягом трьох днів брали участь у Всесоюзному традиційному турнірі з класичної боротьби на приз відомого російського борця Івана Михайловича Заїкіна, який проходив у Книшівському спортивному залі ДСТ «Трудові резерви». У цих відповідальних змаганнях брали участь і кіровоградці. Успішним був виступ кандидата у майстри спорту Миколи Бондаря. В другій середній вазі він здобув п'ять перемог. Ав фіналі його переміг молдавський майстер спорту Василь Насипаєв. Бондар став другим призером змагань.

В. ШАБАЛІН.

ГАНДОЛІСТИ КІРОВОГРАДСЬКОГО СПОРТКЛУБУ «ЗІРКА», ЯКІХ ТРЕНУЄ М. С. БИКОВ, ВЖЕ НЕ ПЕРШІЙ РІЗ СЕРЕД ПРИЗЕРІВ ОБІЛАСНИХ ТА РЕСПУБЛІКАНСЬКИХ ЗМАГАНЬ. А НЕШОДОВНО ВОНИ ВИГРАЛИ КІББОК ПРИБАТНИКИ.

НА ЗНІМКУ: МІД ЧЕРГОВЕ ТРЕНУВАННЯ.

22 П'ЯТНИЦЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радіо-гіннастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Назважди рідна». (М). 9.50 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 10.10 — Кольорове телебачення. «Тинко». Телевізійний художній фільм. (М). 11.20 — Телевізії. (К). 11.35 — Д. Медведенко. «Канат альпініста». Телевізії. (К). 11.55 — Музичний фільм «Ми стареємо». (К). 14.05 — «Трудовий переклик». (К). 18.10 — «Шляхами бойової слави». (М). 17.00 — Концерт духового оркестру. (Харків).

17.40 — «За врожайне літо». (Херсон). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Ми за сонечком ідемо». (М). 18.30 — Концерт. (М). 19.00 — Кольорове телебачення. «Грав окремішні зразки оркестру Міністерства оборони СРСР». (М). 19.40 — Художній фільм «Зимородок». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Театральні зустрічі». (М). 22.50 — Кольорове телебачення. «Артіло». (М). 23.50 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Радіо-гіннастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Назважди рідна». (М). 9.50 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 10.10 — Кольорове телебачення. «Тинко». Телевізійний художній фільм. (М). 11.20 — Кіноарис. (М). 11.30 — Художній фільм «Снігуронька». (Кіровоград). 15.00 — Програма телевізійних документальних фільмів. (М). 16.00 — «Для вас, батьки». (М). 16.30 — «Зміцнювати дисципліну праці». (М). 16.40

— «У світлі книг». (М). 17.10 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Зустріч юнкора телебачення». (М). 18.15 — Кольорове телебачення. «Орля» з Героєм Радянського Союзу генералом армії І. І. Федюнінським. (М). 18.50 — До Дня Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Концерт. (К). 18.30 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Олівець-малюєць». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.20 — До Дня Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. «Сина». (Донецьк). 19.50 — Кольорове телебачення. «Палітра». (К). 20.20 — «Телевізійна школа механізатора». (К). 20.50 — «На добраніч, діти». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «І був вечір, і був ранок». (К). 22.55 — Вечірні новини. (К).

23 СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Гіннастика для всіх. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Поезія». (М). 9.50 — «Пісня дала і близька». (М). 10.30 — «Служу Радянському Союзу». (М). 11.30 — «Людина, Земля, Весня». (М). 12.00 — «Майстри мистецтва у воєнній Радянській Армії». (М). 14.30 — Телефільм. (К). 15.25 — «Екран переможців змагань». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 16.15 — «Здоров'я». (М). 16.45 — Кольорове телебачення. «У світлі

творчості». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 18.45 — Кольорове телебачення. «Бурбачення». Чемпіонат світу в лизинговому спорті. (Передача в Швейцарії). 19.20 — Концерт вокально-інструментального ансамблю «Ордер». (Тбілісі). — Кольорове телебачення. Телевізійний театр мініатюр «Історія». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Святковий вечір в Останньому». (М). 23.15 — Спортивна програма. (М). 23.50 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Я — громадянин». (К). 10.35 — Для дітей. Художній фільм «Діти капітана Грейта». (К). 12.00 — «Наодинці з книгою». (К). 13.00 — Для школярів. «Сурма». (К). 14.00 — «Шляхами бойової слави». (Дніпропетровськ). 14.30 — Телевізійний документальний фільм «Морська піхота». (М). 15.00 — Кольорове телебачення. «Більше рошчих товаришів». (М). 15.30 — «Музика — сьогодні». (М). 16.15 — «Кроспорт». Музично-розважальна програма. (Донецьк). 17.30 — «Школа першого досвіду». (К). 18.00 — Концерт. (Запоріжжя). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Вісті» — підлітків. (К). 20.00 — «На добраніч, діти». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Біла заплата». (К). 22.55 — Вечірні новини. (К).

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Галіки, 2.